



Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 8. V Ljubljani, dne 1. avgusta 1916. XXIV. teč.

Posavske povesti.

VIII. Joško in njegovo jagnje.

Ovsénarjev Joško je bil pastir. Pasel je že drugo leto, in letos je pasel do petdeset ovcâ.

V lastnino teh ovcâ so se delili vsi domači; oče in mati, stric in teta in še deset otrok. Tudi najmlajša bratca, Tonček in Pavel, sta imela svoj del.

Očetu sta pripadali dve ovci, materi tudi dve, teti tri, starejši sestri celo pet itd. Jošku pa sta bili izgovorjeni dve beli jagnjeti in sestri Lojziki tudi dve.

Če si pogledal po beli čredi pastirja Joška, so se ti zdele, z malimi izjemami, vse ovce enake. Le par je bilo večjih in ena je bila črna vmes.

Pa če so prašali Joška: »Ali veš razločiti, čigava je katera?«

»Vem!« je brez pomisleka odgovoril Joško.

»Ali za vse veš?«

»Za vse.«

»Teško, Joško, Preveč so si podobne.«

»Pa ima vsaka svoje posebno znamenje.«

»Sedaj, ko so ostrižene, jih tudi še moreš razločiti?«

»Ravnotako.«

»I kako?«

Joško je stopil med ovce, ki so se pasle po zelenih grebenih, in jih je pričel razločevati eno od druge.

»Ta je Jačetova, ta je Micikina, ta tudi, ta je Lovrenčeva, ta je materina, ta je Lukova, ta je očetova...«

In tako je šlo dalje in dalje z lahkoto in odločnostjo četovodje, ki pozna svojo četo.

Le pri dveh jagnjetih ni bilo tako lahko razločiti, čigavo da je prvo, čigavo da je drugo.

Bili sta si podobni kakor dve beli sveči, ali dva bela metulja.

Vsa razlika je obstala samo v mali kakor repino seme drobni temni lisi, ki si jo le s pozornimi pogledi našel v smeri med očesom in ušesom, in sicer na desni strani. A tako liso sta imeli obe jagnjeti.

Celo Joško je pri tem razločevanju prišel v zadrego, to se pravi, če ne ravno v zadrego, pa vsaj v zamudo.

Izmed omenjenih jagnjet pa je bilo eno Joškovo, drugo Ložikino.

Katero je bilo Joškovo?

Tisto, ki je imelo ono drobno liso bliže očesa.

Katero je bilo Ložikino?

Tisto, ki je bilo z ono temno piko zaznamovano bliže ušesa.

A to razdaljo je bilo treba natanko premeriti.

Pa za to razliko in razdaljo je vedel samo Joško. Tudi sestri Ložiki tega ni maral povedati, to pa zato, da je mogel bolj ponosen biti na svojo pastirsko skrivnost.

Ali ta pastirski ponos se mu ni obnesel.

Ovce, pravimo, so krotke, in jagnjeta so še krotkejša. To je sicer res, a vselej in povsod in vsako jagnje tudi ni krotko.

To je izkusil Janko na Gabrovem grebenu. Na eni strani se je greben polagoma znižaval proti poti, ki je vodila skozi gozd; na drugi strani pa se je strmo končaval v prepad, ki je bil do dvajset metrov globok.

Gabrov greben je bil okrog in okrog zavarovan z drevjem in grmovjem, in morala je biti že posebna nesreča, da je kdo tamkaj zdrknil v prepad.

In ta nesreča je prišla. Prišla je na eno izmed jagnjet, ki jih je pasel Joško. Kako se je to zgodilo, pastir ni videl, ne vedel, ovce pa mu tudi niso mogle povedati, da sta se dve sprli med seboj.

Naenkrat je zaslišal v prepadu jagnjetovo meketanje.

Stopil je od strani, kjer ni bilo strmine, v prepad.

In glej! Jagnje si je zlomilo desno predno nogo. Na prvi pogled je vedel: jagnje mora biti ali moje, ali Lojzikino.

Pogledal in premeril je, kako je z liso med očesom in ušesom.

Lisa je razločila in odločila: Jagnje je Joškovo. Škoda! Jošku se je še bolj smililo, zakaj hudo je meketalo in krvavelo iz zlomljene noge.

Joško je bil preslab, da bi zadel jagnje na rame in je nesel domov.

Šel je po Lovrenca, za pet let starejšega in močnejšega svojega brata.

Potoma je premišljal, kako naj reče: »Ponesrečilo se je moje, ali ponesrečilo se je Lojzikino jagnje.«

Če poreče: »moje!« tedaj bo sam ob jagnje. Če pa reče: »Lojzikino!« bi ta ne mogla in ne hotela verjeti, češ, da Joško tako reče, kakor je zanj prav. Razžaliti Lojzike, tako je ugibal Joško, bi pa tudi ne bilo prav. Zakaj nihče izmed domačih (razen Joška) se za ovce toliko ne briga kakor Lojzika. Pred par tedni je še vsem tako lepo in previdno postrigla volno, da se pri tem znamenja posameznih ovcâ niso zavrgla ali zabrisala. Če ni šlo drugače, je rajši nekje nekoliko volne pustila na tej ali oni ovci, samo da je bilo njih razločevanje laže. Res, Lojzika je bila skrbna pastirica.

In sedaj naj Joško reče: »Lojzikino jagnje si je zlomilo nogo.«

Ne, tega Joško ne bi mogel reči.

Lovrenc je prinesel jagnje domov in je takoj zaklal, da se ne bi dalj mučilo.

Pa čigavo jagnje so potem jedli domači?

Kakor je odločil Joško: »Moje jagnje je šlo.«

Hudo je bilo pastirju Jošku, rad bi imel jagnje, a še rajši je imel svojo sestrico Lojziko, zato ji je prepustil svoje jagnje s tem, da je rekel: »Moje jagnje je šlo.«

Lojzika poslej ni bila več v dvomu, katero da je njeno jagnje.

Pretekla sta dva meseca.

Kupci za ovce so prišli.

Ovsénarjev oče so takole rekli: »Vi otroci, prodajte vsak svoje ovce, moje in materine pa porabimo za dom.«

Otrokom je bilo to seveda prav, zakaj zopet bodo imeli nekaj skupička, ki ga varno nalože v hranilnici.

Kupci so pokupili vse ovce, kolikor jih je bilo pri Ovsénarjevih naprodaj.

Za ceno so se domenili takole: »Ena k drugi — za vsako po 110 kron.«

Udarili so v roke kupci in oče Ovsénar.

Otroci pa so samo stegnili roke in pobrali naštet denar.

Tako je prejela Micika petstoinpetdeset kron, Lovrenc tristointrideset kron, Lojzika dvestoindvajset kron itd. . . .

Joško pa samo stodeset kron.

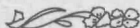
Če hočemo biti pravični in natančni, moramo k tej vsoti prišteti še devetkrat po tri krone, ki so mu jih dali bratje in sestre za to, da jim je pasel ovce.

Joško je vedel, da bi mu danes šlo še drugih stoindeset kron. A tudi danes ni rekel drugače kakor takrat, ko se je ponesrečilo jagnje: »Moje jagnje je pa že davno šlo.«

Vzel je denar, šel za hišo, in Lojzika je rekla, da ga je videla, da se je jokal.

Že mogoče. A če je jokal, je jokal zavoljo Lojzikega jagnjeta. V duši pa je bil vendarle vesel, da je bolj ljubil svojo sestrico kakor pa svoje jagnje. Vsak bratec ni tak.

Kancijan.



Radovednost.

Gospoda penzionista Radoznalec in Vsevedec sta se ustavila pred Fišerjevo hišo, kjer je nabita reklamna deska z lepaki in raznimi oglasi.

»No, kaj bo danes novega?« je menil Radoznalec in z vso skrbljivostjo iskal novic in zanimivosti.



»Nič posebnega,« je sodil njegov prijatelj in se zdolgočasen zamaknil v razglas o neki dražbi, ki ga je bil že prejšnje dni trikrat prečital in ga je v resnici zelo malo zanimal. »Dražba se vrši v četrtek ob treh,« je opomnil Radoznalcu gladko in tekoče, ko si je bil že dodobra zapamtil stavek za stavkom.

»Kaj bi tisto!« je zavrnil oni in pokazal na majhen oglasni list, popisane z okornimi, drobnimi črkami. »Sem poglej! Stanovanje se oddaja.«

»Kje, kje?« se je začudil Vsevedec, ki ga še oddaleč ni brigala oddaja stanovanj. Trudoma se je sklonil in razbiral novico, ki je še ni bil doslej videl.

»Pa glej spaka!« se je jezil tovariš in natikal očali. »Kako se to bere? Prisojna ulica — in številke ni mogoče razložiti.«

»Številka? Hm, 14 bo to!« je menil Vsevedec.

»Nak, ne bo 14! Jaz pravim, to se bere: številka 17. Tako nerodno pisanje dajo ljudje izpod rok!«

»Kako vendar!« je vztrajal oni. »Jaz prav dobro vidim, da je 14.«

Radoznalec ni mogel pritrditi njegovemu prepričanju in je kažoč tiščal svoj debeli prst pod številko. »Natančno poglej! Ta vijuga vendar ne bo pomenila četverke.«

Tudi Vsevedec, dolg, obilen človek, se je zbog tega važnega prepora še bolj sključil k oglasu. »Kakopak!« je potrdil. »14 se to bere in amen je amen.«

»Viž ga!« je ugovarjal in silil nasprotnik. Nastavil je svoje očali skoro čisto do papirja. »Tvoj amen ne drži nič, razumeš...«

Takrat je prišla mimo stara gospodinja Nepotrebica in pristopila. »Je že spet kaj novega?« je povprašala radovedno in veselo.

»Dober dan! O ravno prav!« je vzkliknil Vsevedec. »Ravno prav. Prosim, kako vi berete to-le številko?«

Gospa Nepotrebica si je dala vso stvar natančno razložiti, potem je menila: »Torej iščete novo stanovanje, gospod Vsevedec?«

»Kaj še! Samo toliko, da vem... Na stare dni se ne bom selil. Kakor rečeno, vsa tale reč me sicer zelo malo briga, ampak toliko, da vem. Na primer, če me kdo povpraša... lahko se zgodi. No, torej, kako se bere?«

Nepotrebica se je zatopila v nerazrešno pisanje in izrazila prepričanje, da je številka jako podobna devetici, pa tudi četverki, oziroma celo sedmici... Začelo se je pretresovanje okoliščin in vneto dokazovanje na vse plati.

Ljudje, ki so hodili mimo, so se neodločni ozirali na trojico, ki je tako pozorno razbirala zagonetni oglas. Prva se je ustavila kuharica, ki se je vračala s trga. »Gotovo so se spet podražila živila!« se je

opravičila sama sebi in se primaknila k zidu in plakat. Koj zatem se je ustavila poleg nje tudi njena prijateljica.

»Ali kaj vidiš?« je vprašala svojo znanko.

»Nič. Ampak nekaj mora biti.«

In obe sta potrpežljivo čakali, da ujameta novico. Zgled vleče. Čez nekaj časa se je drenjala že cela kopica ljudi pred Fišerjevo hišo. Moški in ženske, stari in mladi in vmes so se rinjali otroci. »Ne-kaj mora biti!« so se tolažili radovedneži, gledali in poslušali.

»Kaj je pravzaprav?« je hitela poizvedovati gospa Sitnica, ki je imela nesrečo, da je prišla med zadnjimi in ni mogla razločiti nobene črke. K sreči je takoj spoznala gospa Radoznalca, ki je z Vsevedcem in Nepotrebnico vred še vedno stal v ospredju in študiral zanimivo številko. »O dober dan, gospod!« je poklicala glasno in pričakovanjapolno. »Vi ste že prebrali? Srečni! Jaz pa ne morem naprej... Kaj se je pravzaprav zgodilo?«

Takrat se je streznila trojica pred plakatom, ki se še vedno ni mogla zediniti.

»A, nič posebnega!« je uslužno in nekoliko v zadregi zatrdil Radoznalec. »Stanovanje z dvema sobama in s kuhinjo se ponuja v najem. Sicer nič posebnega.«

»Nič posebnega?« se je neverno začudila gospa Sitnica. »A tako, tako? Čudno, da ni nič posebnega.« Nerada in nepotolažena se je odstranila in se še parkrat ozrla nazaj...

»Menda res ne bo nič,« so spoznali tudi drugi številni radovedneži in razočarani so odhiteli kolikor mogoče neopazno po svojih potih...

Ta šmentana radovednost!

Jože Plot.





Čujte glas Marijinega zvončka!

8. Bodi krotak!

Danes še posebno pazno poslušajte milobni glas Marijinega zvončka. Oznanjal vam bo lepoto one čednosti, ki je bila presvetemu Srcu Jezusovemu prav posebno priljubljena, namreč lepoto krotkosti. Jezus je ljubil vse čednosti, a dve še prav posebno, kakor je sam razodel z besedami: »Učite se od mene, jaz sem krotak in iz srca ponižen.« Nauk o ponižnosti je že lansko leto »Angelček« obširno razlagal, naj vam nujno priporoči še krotkost; saj vam je enako potrebna. Ali mar more kdo biti dober otrok brez krotkosti? Ali so mar tisti otroci, ki se zavoljo vsake najmanjše žal besede razvnamejo in razjeze — vprašam, ali so taki otroci dobri otroci? Ali naj se taki imenujejo Marijini otroci? Ali so Marijini otroci oni, ki se radi jeze, prepirajo in celo stepó? O, nikakor, nikakor ne! Marija je bila po zgledu svojega božjega Sina vedno krotka in ponižna — krotki moramo biti tudi mi, če hočemo biti vredni otroci nebeške Matere. Zato nujno opominja Marijin zvonček vse otroke Marijinih vrtcev: Bodite krotki; bodite v krotkosti lep zgled drugim otrokom!

Kdo pa je krotak? — Krotak je, kdor zna svojo jezo tako krotiti in zatirati, da ga nikoli ne premaga, naj se mu primeri kaj še tako nevšečnega in zoprnega. Krotak je, kdor ostane miren in utolažen tudi v največjih nadlogah in težavah vsakdanjega življenja. Krotak je, kdor pohlevno prenaša razne žalitve in nasprotovanja. Krotak je, kdor rad odpušča razžalnikom in mu je maščevanje nepoznana reč. Taka plemenita krotkost se razodeva v vsem njegovem vedenju. Nekdo je razsodil takole: »Jeza si pri krotkem človeku ne upa iti preko vratu,« to se pravi: takoj, ko se začne oglašati v srcu, jo zavrne tako

temeljito, da niso prav nič vznemirjene njegove oči, da ostane jasno njegovo lice, blagoglasna je njegova beseda in vse njegovo kretanje vlada ljubka pohlevnost.

Še bolj nam bo jasen ta nauk, ako se oziram na prelepe zglede krščanske krotkosti.

Najlepši zgled krotkosti nam je pač Oni, ki se je sam postavil nam v zgled — naš Gospod Jezus Kristus. O kako krotko je to nebeško Jagnje prenašalo žalitve razdivjanih Judov; kako krotko pretrpelo najbridkejše trpljenje za nas revne ljudi, in kako krotko je dalo celo svoje življenje za nas! In kako krotko tudi še zdaj prenaša grešnike in čaka v tabernaklju ubogih izgubljenih ovčic, da se zopet povrnejo k njemu.

Po tem božjem Vzorniku, ki je še umiraje na križu molil za svoje sovražnike, so se ravnali svetniki kar po vrsti. Pred vsemi najbolj seveda njegova presveta Mati. Sovražnosti, ki jih je imel Jezus prestati, so hudo zadevale tudi njeno Srce — bridkostno ranjeno s sedmerim mečem. O kako lepa, kako veličastna je Mater dolorosa — Mati žalostna v svoji nepremagljivi krotkosti!

O krotkosti svetih apostolov nam nakratko pove sveto pismo, da »so veseli šli izpred zбора, ker so bili vredni spoznani, da smejo trpeti zasramovanje zaradi Jezusovega imena.« Milijoni svetih mučencev so mirno in krotko prenašali najkrutejše krivice iz ljubezni do Jezusa in, kakor prvi mučenec sv. Štefan, odpuščali neusmiljenim morilcem ter molili zanje.

Izmed brezštevilnih drugih svetniških zgledov naj omenim le tri.

Jako kročak je bil sv. Ignacij. Nekoč je šel po polju s svojim tovarišem na izprehod. V sredi pota ga ustavi neki možakar in ga začne zmerjati in psovati z najgršimi psovkami. Svetnik se ustavi, ponižno posluša in počaka, da jenja zmerjati razjarjeni človek. Ko se obrekovalec res utruji, stopi sv. Ignacij k njemu, ga lepo zahvali in mu podeli svoj blagoslov. Osupel gleda hudobnež za odhajajočim svetnikom: »To je gotovo velik svetnik! O zakaj, zakaj sem ga tako razžalil!« Steče za njim in ga skesano prosi, naj mu odpusti.

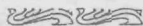
Izvrsten učitelj krotkosti v besedi in dejanju nam je ljubeznivi škof sv. Frančišek Saleški. Njegova

živahna narava ga je mnogokrat napeljevala v jezo in nevoljo. Pa z dolgim in stanovitim bojem je tako predrugačil svojo naravo, da je bil kakor jagnje krotak. Sam je pozneje pravil nekemu jezuitu: »Ko sem bil še deček, sem se s posebno gorečnostjo vadil v krotkosti in potrpežljivosti; več let nisem drugega mislil kot to, kako bi si pridobil to čednost.« V poznejših letih, ko je bil že škof, ga je bil nekdo hudo razžalil. A svetnik ni bil kar nič jezen. Mirno in krotko poda roko razžalniku ter reče: »Vem, da me sovražite, jaz pa ne Vas; ko bi mi tudi eno oko izdrli, bi Vas še z drugim prijazno pogledal.«

Posebno vas pa opozorim na sijajni zgled vašega mladinskega zavetnika sv. Stanislava. Na Dunaju je stanoval s svojim bratom Pavlom, ki je bil pa jako posveten in je nadležno sovražil in zaničeval brata zaradi njegove pobožnosti in svetosti. Pa ni ga žalil samo s pikrimi besedami, marveč ga je večkrat celo na tla vrgel, s palico kruto pretepal, z nogami teptal in suval. Še njegov vzgojitelj je potegnil zoper njega in mu očital, češ, da pretirava svoje pobožnosti. Pridružila sta se še dva sodeželana plemenitnika ter ga zaničevala in suvala. Svetnik pa je kakor krotko jagnje vse mirno in tiho prenašal še nekaj več kot dve leti.

Nikar ne preslišite tako nujnega vabila in opomina; vedno naj odmeva v vašem srcu milobni klic Marijinega zvončka, da izpolnjujete njegove nauke in posnemate lepe zglede. Priložnosti imate dovolj doma in drugod. Zaslužili si boste s krotkostjo veliko plačilo v nebesih; pa že tudi tukaj na zemlji vam bo ravno krotkost še najbolj lajšala in slajšala vse težave in nadloge, pa vam naklanjala blagohotnost ljudi.

J. S—lič.



Prva cvetka iz mladega Marijinega vrta.

† Emici Slatnerjevi v spomin.

V soboto po prazniku sv. Rešnjega Telesa je šla cela vrsta brhkih mladenk iz Ljubljane na pokopališče k sv. Križu. Roke so imele polne belega cvetja, mnoge so nesle

sveže lilije s seboj. V bližini velikega znamenja na pokopališču so se ustavile ter okrasile grob Marijine hčerke Emice Slatner. Pol leta je že odplulo v večnost, odkar smo tu v največjem snežnem metežu stali ob odprtem grobu prve članice, ki je šla iz mlade kongre-



† **Emica Slatner**

gacije mladenk v boljšo večnost k nebeški Materi Mariji. Tedaj ni bilo moč dobiti cvetja, kakor ga je zaslužila mala, nedolžna mučenica, zato smo že tedaj rekle, da pojdemo, ko ga dobimo.

Kdo pa je bila ta nam nepozabna deklica? Pričujoča sličica nam jo kaže, kakršna je bila še pred dvema leto-

ma. Zdaj je dopolnila 15 let, a ostala je drobna in majhna in nikdo bi ji ne prisodil toliko let. Le kadar je izpregovorila, ji je milo zažarelo temno oko in iz modrih, premišljenih besed si spoznal, kako pametna in globoko čuteča je dobra Emica. Tudi njena krasna, izrazita pisava je bila priča zrelega, resnega značaja.

Kaj je toli zresnilo našo preblago učenko? Zresnilo jo je trpljenje. Že zgodaj je prebila Emica razne, težke bolezni, vsaka ji je vzela nekaj moči, vsaka jo storila bolj rahlo in sprejemljivo za nove bolezni. Le skrbni ljubezni in nedosegljivi materini skrbi se je posrečilo, da je Emica zopet okrevala in zopet pohajala v šolo.

Bila je Emica skrbna, vzorna učenka, kakor jih nima učiteljica vsako leto. Njeni zvezki, njena dela, vse je bilo tako natančno, skrbno in čisto izdelano, da je bilo zgled vsem součenkam.

Veselja je Emica malo poznala. Bolečine so mučile njeno šibko telesce, premnogokrat je morala zopet in zopet v posteljico. Le eno veselje je poznala: ljubezen do Jezusa in češčenje Matere božje. Ob samotnih popoldnevih sem jo često našla v cerkvi, kjer je iskreno molila ali šla k spovedi. Tedaj je žarelo njeno očesce kakor v nebeškem odsvitu.

Ko je zvedela Emica, da se ustanovi lep vrt Mariji v čast, ki se bo imenoval »kongregacija mladenk«, se je tudi ona prijavila. Ker je bila velikokrat bolna, je prihajala le redkokedaj med sovrstnice; zato si je želela družbeno pesmarico, in mamica je morala z njo doma peti, da bo vsaj doma imela nadomestilo shoda ter svojo nebeško Mater. Društvena diploma ji je bila nad vse mila in draga. Kadarkoli pa ji je zdravje omogočilo, je hitela k shodom in k pevskim vajam, in blede ličece ji je tedaj lahko žarelo srčnega veselja.

Emica je dovršila osem razredov in razmišljala, kam hoče obrniti smer svojega življenja, ker je telo toli rahlo in šibko.

Mamica se odloči, da hoče posvetiti nekaj časa izključno temeljitemu zdravljenju.

Tedaj je Bog obrnil pot dobrega otroka naravnost v nebesa. Poslal ji je novo težko bolezen. Zdravniki so bili mnenja, le težka operacija še reši življenje. Kako se je

tresla revica pred zdravnikovim nožem! A moralo je biti. Prejela je svete zakramente ter se izročila Jezusu. Težka operacija srečno mine, že se nadejamo, da kmalu zapusti bolniško postelj. »O, zdaj bom zopet prišla pet v Marijino družbo,« je vzkliknila. A ni prišla več.

»Letos se Božiča najbolj veselim, kdaj bo že Božič?« — tako je povpraševala bolna Emica že v poletnem času.

»Nikoli se še nisem tako veselila Božička, kakor letos, Jezusček me bo pozdravil.« Take in slične besede so razodevale hrepenenje dobre Emice.

Prišla je jesen in zima. Dobra Emica je bila največ v postelji v strašnih bolečinah. Večkrat jo je obiskal Jezusček v svetem obhajilu, ki so ji ga prinesli na dom. Vselej ji je bilo veliko tolažilo. A zdravja le ni bilo.

8. decembra so se družbenice srčno veselile svojega glavnega praznika, dobra Emica pa je trpela čezdalje bolj. V osmini po prazniku Brezmadežne je prebila pravo mučeništvo, zadnji dan osmine pa je izdihnila svojo nedolžno dušico. Cerkev je obhajala ta dan uprav praznik Marijinega veselja. Umrla je tisto uro, ko so njene sovrstnice kleče pred podobo Matere božje molile za bolno Emico.

Emica je hrepenela po božičnih praznikih, ker je tako srčno ljubila Jezusa. Vzel jo je k Sebi, da ni več čutila bolečin na Sveti večer.

Ko smo hodili Emico kropit, je lilo, kakor bi nebo jokalo z dobro mamico, ki je noč in dan plavala v solzah za izgubljeno svojo edinko.

Prišla je ura pogreba. Tedaj pa je nebo kar usulo goste krasne snežinke na zemljo, češ, tak bel golobček, kakor je Emica, ne sme po blatu k slednjemu počitku. In mladi grob je bil prvo uro odet s sneženo odejo; krasna je bila vsa narava v sneženem plašču, še krasnejša pa gotovo čista duša ljubljene naše Emice, ki je splavala gor v rajske višave.

Emica nam je obljubila, da bo za nas vse molila; gotovo je to obljubo izpolnila pred božjim obličjem. Naj bi prosila tudi zame, ki sem jo tako srčno ljubila!

Marija štopca, vadniška učiteljica.



Kdo gre z nami?

(Iz Trnovega.)

»Kam pa greste?« boste radovedno vprašali. Čakajte, takoj vam povem!

Na Češkem je bajnokrasen grad, Konopišt, nekdanje bivališče nezabnega prestolonaslednika Franca Ferdinanda. Tu si je blagi pokojnik ustvaril pravi paradiz. Na vrtu je zasadil z lastno roko najlepše in najdragocenejše vrtnice, ki jih je najti na zemlji. A še večji biser kot vse bogastvo gradu so njegovi blagi, sedaj osiroteli otroci, katerih sliko vam je že prinesel »Angelček«.

Evo vam princezinjo Zofijo in poleg nje kneza Maksu in Ernsta! Pred kapelico Srca Jezusovega nas pričakujejo. Rdeče-beli prapor drži princ Maks v roki, a kneginja nas prijazno vabi: Se li nam pridružite tudi vi?

Na tisoče otrok vseh slojev je zbranih ob svojem predsedniku — že meseca marca jih je bilo nad 5000; zdaj jih je pa že 14.500. Kaj namerava ta mladinska četa? V križarsko vojsko so se zbrali pod zastavo Srca Jezusovega z dovoljenjem praškega škofa. V zaupanju na to dobrotno Srce hočejo priboriti trpečemu človeštvu zopet mir, blaženi mir.

Angelčkovi čitateljčki morajo tudi v vojno za sveto stvar! Kar se od vas zahteva, je malo in zelo lahko. — Goreče morate častiti presveto Srce Jezusovo in tudi druge vnemati za to češčenje. Recite večkrat pobožno: »Presveto Srce Jezusovo, zaupam v te!« — v ta namen, da bi nam ljubi Jezus naklonil kmalu, kmalu mir! — Kdor hoče — a zahteva se ne — pošlje lahko svoje ime na naslov: Fürst Max Hohenberg, Schloß Konopischt bei Prag, Nordböhmen. Še bolje, če se vas združi več in potem naprosite gospoda voditelja, da vas v to družbo vpišejo.

Tolikemu številu iskrenih prosilcev se ljubi Bog ne bo mogel ustavljati in poslal bode svojega angela s palmo in oljkino vejico — znamenjem zmage in miru. Tedaj se bodo vrnili vaši očetje, prišli bodo nazaj vaši bratje, posušile se bodo solze vaših mamic, a vi, otroci, boste rajali: Naša zmagu, po Jezusovem Srcu smo jo zadobili! — »Torej za nami!« kliče kneginja Zofija. »V naše vrste!« bodri knez Maks. — Za nami tudi ti, slovenska mladina!

Dopis.

Št. Vid nad Ljubljano. Dan 9. julija je bil za nas otroke drugi najveselejši in najpomembnejši dan dosedanjega življenja. Prvi, katerega ne bom pozabila, je bil dan prvega svetega obhajila. Drugi, ki mi bo ostal tudi v najlepšem spominu, je bil pa dan, ko sem bila sprejeta v Marijin vrtec. To hočem nekoliko opisati. — Pol leta smo se zbirali ob nedeljah popoldne pri shodih, eno nedeljo dečki, eno deklice. Vedno in vedno smo nadlegovale svojega g. voditelja z vprašanjem, kdaj bomo sprejete v Marijin vrtec. Vedno so odlašali, menda zato, da bi pleve nekoliko odletele. Slednjič je bila za sprejem vendar določena nedelja 9. julija. Popoldne smo se zbrali v šoli, šli smo lepo v pariš v cerkev, kjer je sledil krasen govor za nas presrečne. Govorili so prečastiti g. dr. Merhar iz Ljubljane. Poudarjali so, da sedaj, ko smo si izbrali Marijo za svojo mater, naj si jo izberemo tudi za svoj vzor, posebno v krotkosti, pokorščini in ponižnosti. Kadar hoče vihar izruvati te čednosti z njihovimi slabotnimi koreninicami, naj se ozremo vselej na Marijo! Marije si brez ponižnosti misliti ne moremo. Brez ponižnosti bi ona ne postala Mati božja, ne bi stala pod križem, ko je umiral njen Sin, ne bi izpolnila oporoke Sinove, naj nas sprejme za svoje otroke. Če se pa hočemo imenovati njeni otroci mi, ki smo vstopili v njen vrtec, se moramo in tudi hočemo potruditi za te čednosti, posebno za temeljno čednost ponižnost in se tako izkazati Marijine vredne otroke.

Po govoru je prišel slovesen trenutek. Vseh 175 deklic in 75 dečkov je molilo glasno in razločno: »O Gospa moja!« Tresla sem se pričakovanja, ko bom imela prvič svetinjo na vratu. Dolga je bila vrsta pred menoj do velikega oltarja. Slednjič sem pokleknila tudi jaz, poljubila svetinjo in postala njena lastnica. Čutila sem opomin: »Sprejmi svetinjo in ljubi Marijo!« — kar Bog da, da bi mi vedno zvenelo v duši. Tako upam, da bom ostala na veke

Marijina hčerka.



Odgonetka zastavice št. 7.

Črka b.

Prav so uganili: Zarnik Avgusta, učenka v Preserju; Bischof Mimica, Hedi in Rudolf, v Ljubljani; Milenka Kunčeva v Novem mestu; Zakrajšek Minka in Francelj, učenka in učenelec na Blokah; Osterman Karlo, v Kandiji pri Novem mestu; Turek Minka, učenka II. mešč. razreda pri č. uršulinkah v Ljubljani; Turek Katarina, Ogrinc Katarina, Žnidaršič Marija, Prebil Marija, učenke, Prebil Jožef, učenec na Blokah; Jakl Roza in Sinko Pavla, učenki v Središču; Kosi Jerica, Breg pri Celju; Bohanec Franc, učenec VI. razreda pri Sv. Križu na Murskem polju.

Odgovor na šaljivo vprašanje št. 7.

Dež — voda (dežnica, luža).

Prav so odgovorili: Filipič Pavla, učenka v Preserju; Kušej Miroslav, Šmihel pri Pliberku; Traun Ljubomir, Vandka, Metka in Anica v Ljubljani; Borko Ivo, Kančič Karl, Moder-tnjak Ivan in Veselko Anica, učenci v Središču; Bohanec Franc, učenec VI. razr. pri Sv. Križu na Moravskem polju.

Oboje so prav rešili: Kramar Anton, mizar v Mateni pri Igu; Potrebin Janez, km. sin v Št. Ilju v Slov. goricah; Gospodarič Angela, Pešec Verica, Jerman Toni, učenke V. razr. v Radečah pri Zid. mostu; Kremenšek Erna, absol. IV. razr. c. kr. vadvnice v Ljubljani; Starec Štefanka in Lojzka, Benigar Malka, Roza in Tončka, Huber Zinka, Martincič Vojka, Uršič Fanika, Batister Dragica, Šlenc Mimi, Ličan Tončica. Anica in Zorka, Hreščak Pepca, Hrvatini Nikica, Zidar Štefanka, Gržina Tina, Valenčič Anica, Kregar Malka, Novak Lojzka, Škrab Pavlina, Sircelj Pepca, učenke v samostanu č. šolskih sester v Trnovem; Čuderman Ignacij v Tupaličah, Grča Mičika, Manica, Neža in Franc, na Spodnji Beli pri Kranju; Turšič Ana, učenka v Radečah pri Zid. mostu; Modic Stanislav in Alojzij, učenca na Blokah; Logar Ivica, učenka II. razr. v Kranju; Potočnik Katarina, Ivanka in Micika, Tavčar Anica, Tušek Ivanka, učenke pri Sv. Lenartu nad Škofjo Loko; Mrvolje Franjo, gimnazijec, Mrvolje Anica, Zalar Žvonka in Czerny Fanči, gojenke c. kr. učiteljska, Zalar Rozalija in Eckert Franja, gojenki dekl. liceja, Černič Fani in Eckert Mimi, absol. trg. tečaja; Colja Leopold in Rozman Karl, realca v Ljubljani; Benedik Marija, Bogomila, Jauko in Gabrijel v Št. Vidu nad Ljubljano; Šlamberger Amalija, Aleksič Kristina, Zupanič Marija, Vajda Branko, Črček Jožef, Aleksič Jakob, Kolarič Franc, Serec Matilda, učenci in učenke v Središču; Jeglič Stanko, učenec c. kr. vadvnice v Ljubljani; Valenčič Anuša, učenka v Kranju; Držečnik Maksimiljan, v Ribnici na Pohorju; Jeraša Metka, učenka pri Sv. Lenartu nad Škofjo Loko; Kušlan Draga, učenka v Kranju.